

РЕШЕНИЕ

№ 5493

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Калинка Илиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4325** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

С решение /без номер/ от 23.04.2020 г., постановено по н а х дело № 3831/2019 г. на Софийски районен съд (СРС), наказателно отделение (НО), 18 състав е изменил наказателно постановление /НП/ № 18-4332-028085/24.01.2019 г., на Началник група към ОПП-СДВР, като е преквалифицирал санкционната разпоредба от чл. 183, ал.2, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) в чл. 185 от ЗДвП, в размер на 20 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвп и е потвърдил НП по т. 2, с което на касатора, на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 161, т. 3 от с.з.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно, неправилно. Инвокирани са доводи, че не е доказано по безспорен и категоричен начин, че описаните в НП административни нарушения са извършени. Искането до съда е да постанови решение, с което да отмени обжалваното първоинстанционно такова и потвърденото с него наказателно постановление.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът не се представлява и взема становище по жалбата.

Заключение за неоснователност на жалбата дава представителят на Софийска градска прокуратура.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя и свидетеля при съставянето на АУАН. Първоинстанционният съд е приел, че на 01.12.2018 г., около 14:45 часа, в [населено място] на [улица] като неправоспособен водач – БМВ Х5 драйв с рег. [рег.номер на МПС], с посока на движение от [улица] към [улица] е управлявал горепосоченият л.а. регистриран на [фирма] и на кръстовището с [улица] е нарушил п.з. Г-4 (извършил е маневра ляв завой), както е и управлявал със СУМПС издадено извън ЕС, САЩ невалидно на територията на РБългария без легализиран превод на български език.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение АУАН № 941859/01.12.2018 г., подписан от сочения за нарушител без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаните в НП административни нарушения наистина са извършени, но по т. 1 е приложил закон за еднакво наказуемо административно нарушение, като е преквалифицирал санкционната разпоредба от чл. 183, ал.2, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) в чл. 185 от ЗДвП, а по т. 2 е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен лично на 18.05.2020 г. (препис от решението). Жалбата е входирана в СРС на 21.05.2020 г. /вх. № 1022963/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки мотиви, с които касационната инстанция не може да се съгласи, по следните съображения:

1. По наказанието по чл. 183, ал. 2, т. 2 от ЗДвП.

Районният съд е приел, че в случая се касае за нарушение по чл. 6, ал. 1 от ЗДвП, но наказанието е определено неправилно съгласно чл. 183, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, защото не се касае за нарушаване на правилата за разположение на пътно превозно средство върху платното за движение. Касационната инстанция е съгласна с тази констатация, както и с възможността на основание чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК, във връзка с чл. 84 от ЗАНН да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо престъпление. В конкретният случай първоинстанционният съд е наложил наказание по чл. 185 от

ЗДвП. Приетата като приложима законова норма е обща и гласи, че за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба 20 лв.

В разглеждания казус е налице изрична санкционна норма – чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, предвиждаща наказание „глоба“ в размер на 150 лв. за водач, който не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране. Т.е. в случая не може да бъде извършена преквалификация на наказанието, защото законът е предвидил налагането на по-тежко такова.

По изложените съображения съдът намира, че при съставяне на процесното НП в тази му част е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. В същото е налице разминаване между описанието на нарушението в обстоятелствената част на НП и наложената за това санкция, т.е. описани са различни факти и обстоятелства, при които е извършено нарушението. Чрез този пропуск се нарушават императивните изисквания на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗАНН, създавайки се неяснота относно състава на нарушението, което се твърди, че е извършено. При това положение и възможността за упражняване на съдебен контрол върху материалната законосъобразност на издаденото наказателно постановление е ограничена. Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, издадено въз основа на този акт, трябва да съществува единство, както между посочените като нарушени законови норми, така и между словесното описание на нарушението и посочения като нарушен закон. Съдът не може да санира пороци на АУАН и на НП, и то най-вече такива, нарушаващи правото на защита на сочения за нарушител, защото по този начин, би нарушил един от основните принципи на наказателното правораздаване – да осигурят на страните в съдебното производство равни процесуални права.

Така мотивиран, съдът намира, че оспореното НП, в тази му част следва да бъде отменено изцяло.

2. По наказанието по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Административно-наказващият орган е приел, че Ц. е управлявал МПС със свидетелство за управление, издадено в САЩ, невалидно на територията на Република България без легализиран превод.

Санкционната разпоредба, приета за приложима от органа, гласи, че който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

На първо място следва да се отбележи, че описанието на нарушението в обстоятелствената част НП по никакав начин не се съпоставя с хипотезите, описани в санкционната норма на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. На посочената дата касаторът нито е бил неспособен водач, нито е управлявал МПС без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него

моторно превозно средство, нито е бил загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, нито свидетелството му е било обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Нарушението му е по чл. 161, т. 3 от ЗДвП, затова същият не е имал легализиран превод на свидетелството си за управление, издадено в САЩ. Това нарушение, както беше посочено не попада в нито една от хипотезите на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Нещо повече, за това нарушение изобщо не е предвидено наказание в ЗДвП, поради което е приложима разпоредбата на чл. 185 от ЗДвП, предвиждаща наказание от 20 лв. Настоящият съдебен състав намира, че не следва да налага по-лека санкция, защото в случая, административно-наказващия орган не е събрал всички относими доказателства, свързани със соченото от Ц. нарушение на реда на държавно управление.

По силата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Касаторът Л. Ц. безспорно е български гражданин и след като е притежавал валидно свидетелство за управление, издадено в САЩ е напуснал страната, за да му бъде издадено такова свидетелство. Административно-наказващият орган е следвало служебно да събере доказателства за това, кога той е влязъл в страната и ако това е станало преди повече от три месеца от извършване на нарушението да наложи наказание по чл. 185 от ЗДвП.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е неправилно и в тази му част и следва да бъде отменена, като по същество се отмени и процесното НП в тази му част. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 23.04.2020 г., постановено по н а х д № 3831/2019 г. на СРС, НО, 18 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ изцяло НП № 18-4332-028085/24.01.2019 г., на Началник група към ОПП-СДВР, с което на Л. Ц. Г. са наложени наказания по чл. 183, ал.2, т. 2 от ЗДвП и по чл. 177, ал. 1, т. т. 2 от ЗДвП.

Решението е окончателно.